

гльда никой полека-лека спустна ся доле и бързомъ ся увлѣче у дупкѣтъ. Човѣкътъ ся бѣше скрѣлъ и видѣ сичко, що направи змѣята, коѣто той държеше и почиташе като за прѣятель и за свое щастіе, и за това грабна гърнето и го закопа дълбоко въ земѣтъ. Когато дойде врѣме за обѣдъ, той сграби сѣкирѣтъ и застана край дупкѣтъ, изъ коѣто обыкновенно излизаше секога змѣята по това врѣме, съ намѣреніе да ѣ убіе като подаде главѣ. Но тя сега съ голѣмо прѣдпазване само малко падникна изъ дупкѣтъ и веднѣга човѣкътъ замахна съ сѣкирѣтъ, а тя веднѣга ся скрѣ въ дупкѣтъ и сѣкирата неможа да ѣ умѣри. Слѣдъ нѣкое врѣме жената го надума да ся помири съ змѣѣтъ, коѣто неще вече да прави таково нѣщо, и да склучи прѣятелство съ неѣ. Той пристана на това и повыка комшіа си за да му бѣде свидѣтель за неговото съ змѣѣтъ прѣятелско помирване, и да му той веднѣжъ за секога чрѣзъ неговото посрѣдничество махне секое негодно неспоразумѣніе съ змѣѣтъ. Подиръ това повыкахъ змѣѣтъ